

er Et og det Samme. Naar Loven siger, at en Commission endelig afgjør en Sag, saa er Meningen ikke, at Rigsdagen indsættes til i den Henseende at være Appellinstants, men saa er Meningen, at dermed skal Sagen være endelig afgjort. Vi vilde sætte en Masse af Sager i Bevægelse, dersom Rigsdagen ikke kunde begrænse sig selv i den Henseende; begrænser den lovgivende Forsamling ikke sig selv ligeoverfor alle saadanne Sager, saa kommer den paa de allerværste Afveie. Jeg kjender uden tvivl den Sag; den staaer mig ikke nu ganske klar, men hvis det er den, jeg mener, og som er kommen til Afgjørelse, medens jeg var Indenrigsminister (Ordføreren: Ja!), saa erklærer jeg, at Manden aldeles ikke har Noget at klage over, men at det berøer paa den allerførste Wildfarelse og en urigtig Opfattelse af Loven, naar han troer det.

Rofod: Jeg skal blot tillade mig den ganske korte Bemærkning, at det virkelig er en Misforstaaelse af mine Ord, naar den høitærede Formand har meent, at jeg anførte Noget af en privat Samtale mellem Ansøgeren Dr. Dampe og den høitærede Justitsminister. Min Ansørelse var taget af en Skrivelse fra Justitsministeriet til Dr. Dampe gennem Overpræsidenten i Kjøbenhavn af 6te October 1860, der er anført i den Ansøgning, der er kommen til Rigsdagen og i Anledning af hvilken Finansudvalget nu har afgivet Indstilling. Maaskee er det alligevel ikke berettiget, at jeg har anført Noget af denne Ansøgning, da den ikke foreligger her, men det forekommer mig dog ikke, at den er af saa privat Natur, at der kunde være Noget iveien for at anføre den.

Formanden: Jeg skal bemærke, at jeg, da den ærede Rigsdagsmand forrige Gang havde Ordet, forstod ham, som om han paaberaabte sig, at den nævnte Mand to Gange havde henvendt sig til Justitsministeren, og jeg troede ikke det var en skriftlig, men en mundtlig Henvendelse, der var Tale om.

Rofod: Jo, der foreligger skriftligt Svar fra Ministeren.

Da ingen flere begjærede Ordet, fattes det under Afstemning, om Sagen skulde overgaae til anden Behandling, hvilket vedtoges eenstemmig med 65 Stemmer.

Indbringingsforslag til Sagens anden Behandling indkaldtes inden næste Dags Middag Kl. 1.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var: Første Behandling af: Det angaaende Lovforslaget om „Domsmagten i Straffesager“ nedsatte Udvalgs Indstillinger. (Indstillingerne findes i Anh. B. Sp. 569—70).

Ordføreren (Liebe): Af den omdeelte Betænkning vil det ærede Thing have erfaret, baade hvorledes Udvalget har troet at maatte stille sig sin Opgave i denne Sag, og tillige, hvorledes det har søgt at løse den. Jeg haaber, at dette maa findes at være i Overensstemmelse med de tidligere Forhandlinger her i Salen. Det var jo ikke Meningen og kunde fornuftigviis ikke være det, at de vigtige, omfattende og indgribende Lovforslag, hvorom der her handles, skulde gjenføres til at blive endelige Lovudkast, endog blot i Folkethinget, i denne Session; selv om det under de forhaandenderende Omstændigheder havde været rigtigt for Rigsdagen paa den Viis, igjennem sit Initiativ, at tage Sagen i sin Haand, vilde jo ialtsald Tidens Korthed have været en uoverstigelig Hindring for at udføre et saadant Arbejde. Denne Tidens Korthed har allerede været hæmmende nok ved den meget mindre Opgave, som det nu gjaaldt om at løse, thi Udvalget har iffun haft 6 Uger at arbejde i, baade til sine almindelige Overveielser og til Affattelsen af Betænkningen, et Tidrum desuden, hvori flere af Udvalgets Medlemmer have været stærkt optagne i andre Udvalg, t. Ex. i det samtidige arbejdende Udvalg i Politisagen, ikke at tale om, at flere Medlemmer, navnlig jeg personlig, hvem Affattelsen af Betænkningen som Ordfører paahvilede, til samme Tid have haft mangehaande andre Forretninger udenfor Rigsdagen. Det er en Selvfølge, at Udbytet af